

201011743/1/V1.

Datum uitspraak: 7 maart 2012

AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats  
Haarlem, van 8 november 2010 in zaak nr. 10/10381 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

## 1. Procesverloop

Bij ongedateerd besluit heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 17 maart 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 november 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 december 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, (hierna: de minister) heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak gezamenlijk met zaak nr. 201108763/1/V2 ter zitting behandeld op 15 december 2011, waar de vreemdeling, in persoon en bijgestaan door mr. R. Dhalganjarsing, advocaat te Den Haag, en de minister, vertegenwoordigd door mr. P.P. Zweedijk, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

## 2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De vreemdeling, met de Marokkaanse nationaliteit, is getrouwd. Uit het huwelijk zijn twee kinderen geboren, namelijk op en op . Van het gezin in Nederland maakt verder deel uit een voorkind, geboren op . De echtgenoot van de vreemdeling en de kinderen hebben zowel de Marokkaanse als de Nederlandse nationaliteit. De vreemdeling heeft op 14 oktober 2009 een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingediend onder de beperking verband houdend met de uitoefening van gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) met haar echtgenoot en kinderen.

2.3. De vreemdeling klaagt dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat op hem geen positieve verplichting rust om de vreemdeling vrij te stellen van het vereiste van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), omdat aan de algemene belangen die gediend zijn met een restrictief toelatingsbeleid een zwaarder gewicht toekomt dan aan het belang van de vreemdeling en haar echtgenoot en kinderen bij

uitoefening van het gezinsleven in Nederland. De vreemdeling heeft hiertoe aangevoerd dat haar kinderen door het besluit van 17 maart 2010 gedwongen worden met haar mee naar Marokko te gaan om het besluit op een mvv-aanvraag af te wachten, omdat haar echtgenoot niet voor de kinderen kan zorgen in verband met zijn gezondheid. Ter toelichting heeft de vreemdeling bij brief van 23 mei 2011 het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano ingeroepen. Dit arrest is gevolgd door het arrest van 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a. (hierna onderscheidenlijk de arresten Ruiz Zambrano en Dereci; [www.curia.europa.eu](http://www.curia.europa.eu)). De Afdeling begrijpt deze grief aldus dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het Europees recht, zoals uitgelegd in de arresten Ruiz Zambrano en Dereci, zich ertegen verzet dat de minister aan de vreemdeling het vereiste van een geldige mvv tegenwerpt.

2.3.1. Ingevolge artikel 20, eerste lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder a, genieten de burgers van de Unie de rechten en hebben zij de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald en hebben zij, onder andere, het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven.

2.3.2. In het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof voor recht verklaard:

Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.

In het arrest Dereci heeft het Hof over artikel 20 van het VWEU overwogen:

63. Als staatsburgers van een lidstaat hebben de familieleden van verzoekers in de hoofdgedingen krachtens artikel 20, lid 1, VWEU de hoedanigheid van burger van de Unie, zodat zij zich, ook ten opzichte van de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten, op de bij die status horende rechten kunnen beroepen (zie arrest McCarthy, reeds aangehaald, punt 48).

64. Op die grondslag heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie arrest Ruiz Zambrano, reeds aangehaald, punt 42).

65. Het Hof heeft meer bepaald geoordeeld dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te

volgen. In die omstandigheden zouden bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen (zie arrest Ruiz Zambrano, reeds aangehaald, punten 43 en 44).

66. Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten.

67. Dit is dus een criterium van zeer bijzondere aard dat ziet op gevallen waarin, ondanks dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van staatsburgers van derde landen niet van toepassing is, uitzonderlijk geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt.

68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend.

69. Dit loopt niet vooruit op de vraag of op andere gronden, onder meer het recht op bescherming van het familie- en gezinsleven, een verblijfsrecht niet geweigerd mag worden. Op deze vraag moet echter worden ingegaan in het kader van de bepalingen inzake de bescherming van de grondrechten en ervan afhankelijk of zij in elk van de gevallen toepassing vinden.

2.3.3. Uit de overwegingen van het Hof in het arrest Dereci, waarin een nadere uitleg wordt gegeven van het arrest Ruiz Zambrano, is af te leiden dat bij de beantwoording van de vraag of een burger van de Unie die gezinsleven uitoefent met een burger van een derde land, zijn uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiende recht om op het grondgebied van de Unie te verblijven wordt ontzegd, slechts beperkte betekenis toekomt aan het recht op bescherming van het gezinsleven. Zoals volgt uit punt 68 van het arrest Dereci, wordt dit recht niet als zodanig door artikel 20 van het VWEU beschermd, maar door andere internationaal-, Unie-, en nationaalrechtelijke regelingen en bepalingen, zoals artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, Unierechtelijke verblijfsrichtlijnen en artikel 15 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

Bij de beantwoording van genoemde vraag is onder meer de wens van gezinsleden om als gezin in Nederland of in de Unie te verblijven dus eveneens van beperkt belang. De situatie dat de burger van de Unie zijn recht om op het grondgebied van de Unie te verblijven wordt ontzegd, doet zich slechts voor als de burger van de Unie zodanig afhankelijk is van de burger van een derde land, dat hij als gevolg van de besluitvorming van de minister geen andere keus heeft dan met de burger van het derde land buiten de Unie te verblijven.

2.3.4. In het geval het gezin bestaat uit één ouder die burger is van een derde land en één ouder die burger van de Unie is, en ook een minderjarig kind dat burger van de Unie is, komt, zo leidt de Afdeling af uit het hiervoor onder 2.3.2. genoemde punt 65 van het arrest Dereci en de verwijzing daarin naar de punten 43 en 44 van het arrest Ruiz Zambrano, bij de beantwoording van vorenbedoelde vraag betekenis toe aan het gegeven dat Nederlanders in Nederland in beginsel aanspraak kunnen maken op verstrekking van een uitkering uit de openbare kas. Voorts wordt van overheidswege en door maatschappelijke instellingen hulp en ondersteuning bij - bijvoorbeeld - zorg en opvoeding geboden.

Van leden van een dergelijk gezin kan dan ook worden verlangd dat zij gebruik maken van de mogelijkheid deze aanspraken en hulp te ontvangen, als daarmee kan worden voorkomen dat een burger van de Unie feitelijk wordt verplicht niet alleen Nederland, maar het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Van de situatie dat een burger van de Unie niettemin zijn recht om op het grondgebied van de Unie te verblijven wordt ontzegd, zal in dergelijke gevallen dan ook slechts sprake zijn, indien de burger van het derde land aannemelijk maakt dat de andere ouder, ook indien deze van vorenbedoelde mogelijkheid om aanspraken en hulp te ontvangen gebruik maakt, feitelijk niet geacht kan worden voor het kind zorg te dragen, zodat verblijf voor het kind bij die ouder in Nederland of de Unie, zonder die vreemdeling, in wezen onmogelijk is. In dat geval zal het kind immers gedwongen zijn de ouder die burger van een derde land is, te volgen naar buiten het grondgebied van de Unie.

2.3.5. De beantwoording van de vraag of de burger van het derde land aannemelijk heeft gemaakt dat zich deze situatie voordoet, vergt een beoordeling door de minister van de, gelet op artikel 4:2 van de Algemene wet bestuursrecht, door de burger van het derde land in de bestuurlijke fase aan te voeren, feiten en omstandigheden van het geval. De uitkomst van die beoordeling kan door de rechter zonder terughoudendheid worden getoetst.

2.3.6. Niet in geschil is dat de kinderen van de vreemdeling de status van burger van de Unie bezitten, zodat zij zich, ook ten opzichte van Nederland, op de bij die status behorende rechten kunnen beroepen. Dat zij daarnaast ook een andere nationaliteit hebben, doet niet af aan de rechten die zij, als Unieburgers, ontleen aan artikel 20 van het VWEU.

2.3.7. Het betoog van de vreemdeling dat haar kinderen feitelijk worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten, omdat zij degene is die de zorg voor de kinderen draagt, nu haar echtgenoot daartoe zonder haar niet in staat is, volgt de Afdeling niet. De vreemdeling heeft met de door haar in beroep bij de rechtbank overgelegde verklaring betreffende de arbeidsongeschiktheid van haar echtgenoot niet aannemelijk gemaakt dat haar echtgenoot feitelijk niet in staat is de zorg voor de kinderen te dragen, nu deze verklaring betrekking heeft op de vraag naar het arbeidsvermogen van de echtgenoot in relatie tot zijn lichamelijke klachten en niet op de vraag of hij, al dan niet met behulp van derden, de zorg voor de kinderen kan dragen. Met de door de vreemdeling in hoger beroep overgelegde stukken over de lichamelijke en psychische gesteldheid van haar kinderen, heeft de vreemdeling evenmin aannemelijk gemaakt dat haar echtgenoot de zorg voor

de kinderen feitelijk niet kan worden toevertrouwd, nu deze stukken geen concreet inzicht verschaffen over de vraag of haar echtgenoot, al dan niet met hulp en ondersteuning van maatschappelijke instellingen, de zorg voor de kinderen kan dragen. Ter zitting heeft de minister gesteld dat de echtgenoot van de vreemdeling een effectief beroep op dergelijke instellingen kan doen, hetgeen door de vreemdeling onvoldoende is weersproken. Ten slotte is van belang dat de echtgenoot van de vreemdeling feitelijk over voldoende middelen van bestaan beschikt om in het levensonderhoud van hem en de kinderen te voorzien, nu hij een uitkering ontvangt op grond van de Wet Werk en Bijstand.

Gezien het voorgaande heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen feitelijk worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten, doordat de minister aan de vreemdeling het vereiste van een geldige mvv tegenwerpt. De kinderen wordt dan ook niet het effectieve genot ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten.

De grief faalt.

2.4. Hetgeen voor het overige in het hogerberoepsschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en  
mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. N. Verheij, leden,  
in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink  
voorzitter

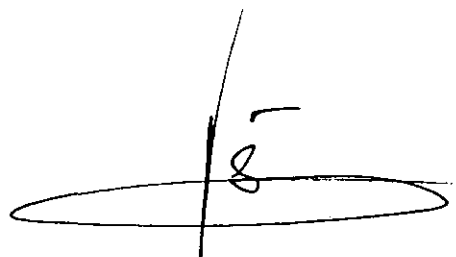
w.g. Groeneweg  
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 maart 2012

32-688.

Verzonden: 7 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,  
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

II

# uitspraak

## RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 10 / 10381

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 8 november 2010**

in de zaak van:

geboren op \_\_\_\_\_, van Marokkaanse nationaliteit,  
eiser,  
gemachtigde: mr. drs. R. Dhalganjansing, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen:

de minister van Justitie,  
verweerder,  
gemachtigde: mr. S.L.W. Schwartz, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

### 1. Procesverloop

- 1.1 Eiseres heeft op 14 oktober 2009 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor 'verblijf bij echtgenoot en dochter'. Verweerder heeft deze aanvraag bij (ongedateerd) besluit, verzonden op 3 november 2009, afgewezen. Bij besluit van 17 maart 2010 heeft verweerder het hiertegen door eiseres gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Eiseres heeft tegen dit besluit beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft op 11 augustus 2010 een verweerschrift ingediend.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 31 augustus 2010. Eiseres is in persoon verschenen bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

### 2. Overwegingen

- 2.1 Uit het ne bis in idem beginsel vloeit voort dat indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat laatstgenoemd besluit door de bestuursrechter niet mag worden getoetst, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

zaaknummer: AWB 10 / 10381

2

- 2.2 Eiseres heeft op 10 januari 2005 in Nederland een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning met als doel 'verblijf bij echtgenoot'. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 29 december 2005 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 12 januari 2006 bezwaar gemaakt en tevens verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Bij uitspraak van 21 april 2006 (AWB 06/2968) van de voorzieningenrechter in deze rechtbank is het bezwaar ongegrond verklaard en het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen.
- 2.3 Nu zowel het besluit van 17 maart 2010 als het besluit van 29 december 2005 strekken tot de weigering van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "gezinshereniging/-vorming", met als doel "verblijf bij echtgenoot", is het besluit van 17 maart 2010 een besluit van gelijke strekking. Dat thans tevens verblijf bij dochter wordt beoogd doet daar niet aan af. De aanwezigheid van de dochter hier te lande vormt naar het oordeel van de rechtbank een gewijzigde omstandigheid zoals hierna zal worden besproken. Op het tegen het besluit van 17 maart 2010 ingestelde beroep is derhalve het hiervoor vermelde toetsingskader van toepassing.
- 2.4 De rechtbank beoordeelt ambtshalve of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden worden aangevoerd en bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden worden overgelegd. Dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden rechtvaardigen echter geen nieuwe rechterlijke beoordeling, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit.
- 2.5 Verweerder heeft in het besluit van 29 december 2005 aan de afwijzing van de aanvraag ten grondslag gelegd dat eiseres niet in het bezit is van een mvv, terwijl zij van dat vereiste niet wordt vrijgesteld. De omstandigheid dat zij reeds geruime tijd in Nederland verblijft, hier in enigerlei mate is ingeburgerd en hier een vriendenkring heeft opgebouwd, leidt niet tot het oordeel dat van betrokkene niet gevergd kan worden naar Marokko terug te keren om aldaar een mvv-aanvraag in te dienen. De weigering om aan eiseres verblijf hier te lande toe te staan betekent volgens verweerder geen schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Weliswaar is sprake van familie- of gezinsleven tussen eiseres en haar echtgenoot, maar van inmenging is geen sprake, aangezien de weigering eiseres verblijf in Nederland toe te staan er niet toe strekt haar een verblijfstitel te ontnemen die haar tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven hier te land in staat stelde.
- 2.6 Eiseres heeft aan de onderhavige aanvraag ten grondslag gelegd dat zij vrijgesteld dient te worden van het mvv-vereiste, omdat zij reeds enige tijd in Nederland verblijft, ten tijde van de aanvraag zes maanden zwanger is en niet kan reizen en voldoet aan de wettelijke eisen voor een verblijfsvergunning. Voorts dient zij vrijgesteld te worden van het mvv-vereiste op grond van artikel 8 EVRM. Tevens is op 2 november 2009 mondeling aan het loket door eiseres toegelicht dat haar echtgenoot ziek is (hepatitis, longproblemen) en hulp nodig heeft. Ook zou de hulp van eiseres nodig zijn voor de verzorging van dochter (10/5/1995), die sinds twee jaar bij haar vader in Nederland woont. In bezwaar heeft eiseres hieraan toegevoegd dat zij in een medische noodsituatie verkeert, het gezinsleven thans naast haar Nederlandse echtgenoot uit drie

zaaknummer: AWB 10/10381

3

minderjarige kinderen van Nederlandse nationaliteit bestaat en dat haar zoontje, die op is geboren, niet gezond is.

- 2.7 Naar het oordeel van de rechtbank zijn aan de onderhavige aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag gelegd, namelijk de gewijzigde gezinssituatie, de gezondheidssituatie van de echtgenoot zoals deze blijkt uit het door gemachtigde van eiseres bij brief van 2 november 2009 overgelegde rapport arbeidsongeschiktheidsonderzoek van 11 juni 2009 en de medische problemen van het jongste kind, ter onderbouwing waarvan is verwezen naar een brief van de huisarts van 15 februari 2010, alsmede een brief van de jeugdarts van 3 februari 2010, welke brieven tijdens de hoorzitting in bezwaar zijn overgelegd. Ten aanzien van deze nieuwe feiten of veranderde omstandigheden kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat deze geen afbreuk kunnen doen aan het eerder genomen besluit van 29 december 2005. Derhalve rechtvaardigen voornoemde nieuwe feiten dan wel veranderde omstandigheden in zoverre een inhoudelijke beoordeling van het thans bestreden besluit van 17 maart 2010.
- 2.8 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de vergunning is aangevraagd.
- 2.9 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.
- 2.10 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. Eiseres komt niet in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 8 EVRM. De door eiseres aangevoerde omstandigheden zijn geen reden voor toepassing van de hardheidsclausule, aldus verweerder.
- 2.11 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van inmenging op het recht op gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM, nu de afwijzing van de aanvraag er niet toe strekt een verblijfstitel te ontnemen die eiseres in staat stelde gezinsleven uit te oefenen. Hierbij is van belang dat eiseres nimmer rechtmatig verblijf heeft gehad en zij het gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen heeft voortgezet en geïntensiveerd in de wetenschap dat zij Nederland diende te verlaten na een negatieve beslissing.
- 2.12 Voorts heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat op hem geen positieve verplichting rust om eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste, omdat aan de algemene belangen die zijn gediend met een restrictief toelatingsbeleid een zwaarder gewicht toekomt dan aan het belang van eiseres en haar echtgenoot en kinderen bij uitoefening van het gezinsleven in Nederland. Hierbij heeft verweerder van belang kunnen achten dat niet is gebleken van een objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven tijdelijk buiten Nederland uit te oefenen. Dat de echtgenoot en de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben, betekent niet dat sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven in Marokko uit te oefenen. Verweerder heeft daarbij in aanmerking mogen nemen dat dochter tot haar komst naar Nederland in 2008, in Marokko

zaaknummer: AWB 10 / 10381

4

heeft gewoond, derhalve tot haar twaalfde jaar, en niet dermate is geworteld in de Nederlandse samenleving dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. Voorts heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat de jongste zoon, gelet op zijn zeer jeugdige leeftijd, nog niet dermate geworteld is in de Nederlandse samenleving dat hij zich niet meer in een ander land kan vestigen. Verweerder heeft voorts in aanmerking mogen nemen dat ten aanzien van de medische omstandigheden van de echtgenoot en hun jongste kind, gebleken noch aangetoond is dat zij vanwege medische omstandigheden gebonden zijn aan Nederland. Verweerder heeft voorts bij de belangenafweging ten nadele van eiseres mee mogen wegen dat de echtgenoot arbeidsongeschikt is en een beroep doet op de openbare kas.

- 2.13 Met betrekking tot het beroep van eiseres op de hardheidsclausule overweegt de rechtbank als volgt. Ten aanzien van de medische omstandigheden van de echtgenoot en hun jongste kind heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat aangevoerd noch gebleken is dat behandeling niet in Marokko mogelijk is. Tot slot heeft verweerder kunnen overwegen dat de stelling van eiseres dat haar echtgenoot afhankelijk is van de verzorging niet is onderbouwd. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat terugkeer van eiseres naar Marokko om aldaar een mvv-procedure af te wachten niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. De ter zitting gestelde stressklachten van eiseres zijn niet gebleken noch onderbouwd en worden daarom niet aangemerkt als nieuwe feiten of veranderde omstandigheden.
- 2.14 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.15 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

### 3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. K. van Dijk, rechter, in tegenwoordigheid van M.J.E. de Jong, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 8 november 2010.

zaaknummer: AWB 10 / 10381

5

Afschrift verzonden op: - 8 NOV 2010

Coll: RT**Rechtsmiddel**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.



Voor eenstudeerend afschrift.  
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

INTERNATIONALE RECHTSPRAKTIJK  
MR DRS R. DHALGANJANSING

CORRESPONDERENDE KANTOREN IN NEW YORK • LONDON • SINGAPORE • JAKARTA • DUBAI

\*\*\*[www.dhalganjansing.com](http://www.dhalganjansing.com)\*\*\*

1989-1992 Corporate & Tax Lawyer, Shell  
Since 1992 International Attorney at Law

Zakencentrum "DE RESIDENT"  
CALLIOPESTRAAT 56  
2511 GH 'S-GRAVENHAGE  
TEL.: ++ 31 70 345 34 33  
FAX.: ++ 31 70 345 34 32

PER FAX/POST: 365 13 80

Afdeling Rechtspraak van de  
Raad van State  
Postbus 20019  
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

CHIEF REP. : VR/MH  
ON REP. : IND-dossiernr. 9412-05-0067  
DRAFT : V-nr.

'S-GRAVENHAGE,

/Staat  
20 november 1975

6 december 2010

|                   |      |
|-------------------|------|
| RAAD VAN STATE    |      |
| INGEKOMEN         |      |
| - 6 DEC 2010      |      |
| ZAAKNR. 201011143 |      |
| AAN: V3           |      |
| BEHANDELD: DD:    | PAR: |

AWB 10 / 10381

Hoger beroep uitspraak Rechtbank VVR Staatssecretaris van Justitie

Geeft eerbiedig te kennen;

geboren op , wonende te  
, te dezer zake domicilie kiezende te 's-  
Gravenhage aan de Calliopestraat 56 (2511 GH) ten kantore van de advocaat Mr Drs R.  
Dhalganjansing die verklaart ter zake tot het instellen van dit hoger beroep bij de Afdeling  
Rechtspraak van de Raad van State (en tot vertegenwoordiging ter zake) bepaaldelijk te zijn  
gevolmachtigd;

1. De Rechtbank 's-Gravenhage heeft bij uitspraak d.d. 8 november 2010 (Proc.nr.  
rechtbank 10 / 10381 BEPTDN DJJ1 O3 JON6), het beroep van appellante ongegrond  
verklaard (prod.1).
2. Appellante kan zich niet verenigen met de vorengemelde uitspraak en komt hiertegen op  
door middel van dit beroepschrift.

MR DRS R. DHALGANJANSING

2

3. Ter zake van de gronden van het hoger beroep verwijst appellante vooralsnog naar de inhoud van het beroepschrift bij de rechtbank en hetgeen ter zitting zomede in het bezwaarschrift is aangevoerd, waarvan de inhoud als hier ingelast en als onderdeel uitmakende van dit beroepschrift wordt beschouwd. Appellante voert aanvullend de navolgende grieven aan.

Eerste grief. Artikel 8 en 14 EVRM. Necessary in a democratic society.

4. Ten onrechte heeft de rechtbank in paragraaf 2.10 en 2.11 overwogen als daar is aangegeven. De rechtbank erkent evenals verweerder dat sprake is van "family life" in de zin van artikel 8 EVRM en dat heeft geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van inmenging op het recht op het gezinsleven geen sprake is. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat appellante nimmer rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad. Niettegenstaande de wettelijke fictie van artikel 8 Vreemdelingenwet, heeft appellante ontegenzeggelijk na indiening van de aanvraag om een verblijfsvergunning (minstens vanaf 2 december 2004 tot 29 december 2005 en minstens vanaf 14 oktober 2009 tot 3 november 2009) rechtmatig verblijf in Nederland gehad: verweerder heeft immers gesteld noch aangetoond dat appellante in die periode onrechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad. Pas op 29 december 2005 respectievelijk 3 november 2009 heeft verweerder appellante een verplichting opgelegd Nederland binnen de in de respectievelijke besluiten gestelde termijn. De wetenschap dat zij Nederland diende te verlaten is niet eerder ontstaan dan nadat de respectievelijke primaire besluiten waren bekend gemaakt. De aanvragen zijn immers niet buiten behandeling gesteld doch inhoudelijk beoordeeld zodat een negatief besluit niet op voorhand vast stond, zeker niet in het geval van een complex feitenmateriaal als ter zake.
5. Voorts wordt ten onrechte eraan voorbij gegaan dat een andere vreemdeling – de categorie vreemdelingen ter zake waarvan verweerder uitsluitend op basis van hun nationaliteit geen mvv als vereiste stelt voor de indiening van een verblijfsvergunning – onder gelijke omstandigheden het mvv-vereiste niet wordt tegengeworpen (een schending van artikel 14 EVRM) terwijl die schending niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.. Voorts worden de gezinsrichtlijn en het IVRK ten onrechte als irrelevante bepalingen terzijde gesteld, terwijl zij in casu ter dege van toepassing zijn.

De uitspraak van de rechtbank is ondeugdelijk gemotiveerd en onhoudbaar.

Tweede grief. Artikel 8 EVRM. Geen belangenafweging.

6. Ten onrechte heeft de rechtbank in paragraaf 2.12 overwogen als daar is aangegeven. De rechtbank trekt ten onrechte een zeer eenzijdige lijn door alle omstandigheden die de belangen van appellant ondersteunen als irrelevant te passeren en de belangen van verweerder zeer eenzijdig en consistent voorrang te geven. Zo wordt op zeer lichtvaardige wijze (en ondeugdelijk gemotiveerd) geconcludeerd dat de echtgenoot en de kinderen zich wel kunnen vestigen in Marokko. Heeft de rechtbank wel enige rekenschap gegeven welke schadelijke gevolgen een dergelijke verhuizing met zich mee zal brengen. De echtgenoot en de kinderen mogen geen slachtoffer worden van het mvv-vereiste. De bestreden uitspraak is een standaard ongegrond verklaring van het beroep van appellante en niet toegespitst op het onderhavige geval. Het tegenwerpen van een bijstandsuitkering van de echtgenoot van appellante is niet rechtmatig zonder daarbij te betrekken dat de echtgenoot zeer ernstig ziek is en niet in staat is om inkomsten uit arbeid te genereren, terwijl het recht op bijstand onder die omstandigheden wettelijk is gegarandeerd. Bij een dergelijke situatie is onbegrijpelijk dat de rechtbank tot een oordeel komt als vervat in de bestreden uitspraak. De uitspraak van de rechtbank behoort te worden vernietigd.
7. Appellante hecht eraan ook in hoger beroep een aantal stukken te overleggen waaruit eens te meer ingrijpende gevolgen van het tegenwerpen van het mvv-vereiste blijkt. Dochter Nihad ondervindt de gevolgen van de bestreden uitspraak dagelijks, zowel op school als thuis, getuige de verklaring van haar school van 24 november 2010 (prod.2). Voorts wenst appellante de intense medische behandeling van hun zoontje nadrukkelijk onder de aandacht brengen (prod.3). Appellante is van oordeel dat processuele beperkingen ten aanzien van het inbrengen van bewijs geen inbreuk mogen opleveren van het bepaalde in artikel 6 en 8 EVRM.

Derde grief. Willekeur bij toepassing hardheidsclausule

8. Ten onrechte heeft de rechtbank in paragraaf 2.13 overwogen als daar is aangegeven. Verweerder heeft stelselmatig – beleidsmatig – alle omstandigheden met betrekking tot de ingrijpende medische beperkingen van appellante, haar echtgenoot en hun kinderen volledig genegeerd. Ondanks een overvloed aan bewijsstukken waaruit de gevolgen van

MR DRS R. DHALGANJANSING

4

de medische beperkingen voor het gezin evident blijkt, heeft de rechtbank in navolging van verweerder geoordeeld dat het tegenwerpen van een mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Dit stelselmatig afwijzen van het beroep van appellante op toepassing van de hardheidsclausule is in strijd met het verbod van willekeur en het bepaalde in artikel 3:2 Awb. De bestreden uitspraak is onhoudbaar.

9. Appellante kan niet anders concluderen dan tot ongedaanmaking van de bestreden uitspraak van de rechtbank met het alsnog gegrond verklaren van het bezwaarschrift.

MET CONCLUSIE:

- I tot gegrondverklaring van het hoger beroep en vernietiging van de bestreden uitspraak, het bestreden besluit op bezwaar en het primair besluit, gegrond verklaring van het bezwaarschrift met vergoeding van de door appellant geleden schade, zonodig op te maken bij staat (art. 8:73 Awb);
- II tot veroordeling van gedaagde in de kosten van de procedure in beide instanties (art. 8:75 Awb) alsmede van de bezwaarschriftprocedure (art. 7:15 Awb).

bijlage : producties

advocaat-gemachtigde